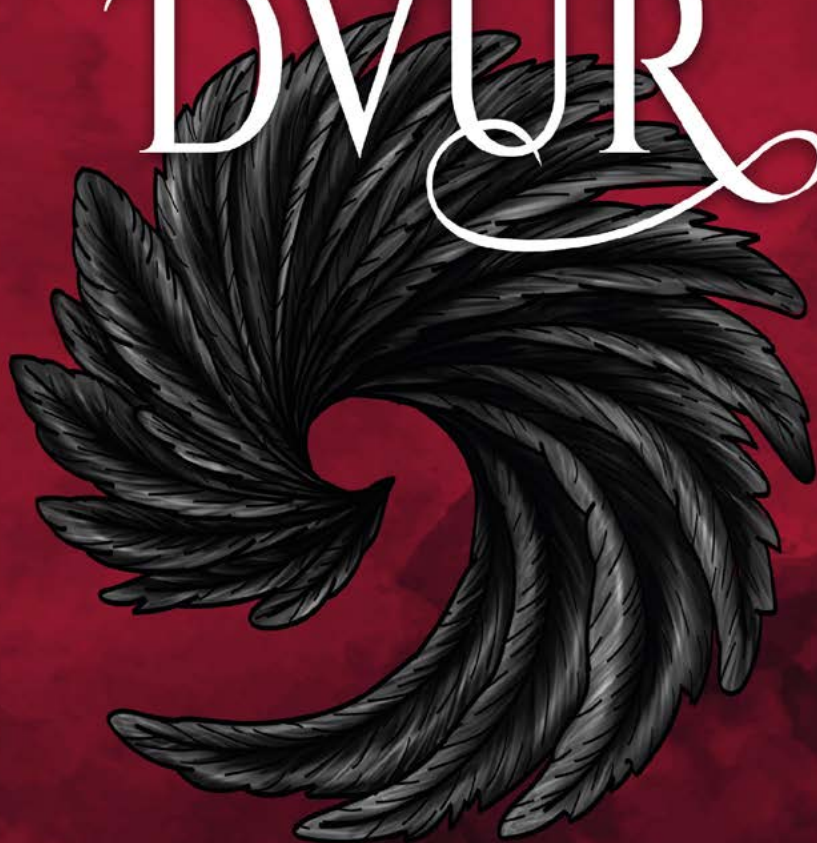

Viktorie Veselá

HAVRANÍ DVŮR

Havraní dvůr

Vyšlo také v tištěné verzi

r ROSIER

Viktorie Veselá

Havraní dvůr – e-kniha

Copyright © Rosier, s. r. o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Viktorie Veselá

 HAVRANÍ
DVŮR

r ROSIER

VŠEM, KTERÍ VĚŘÍ
V SÍLU ODVAHY
A DOBROTU SRDCE.

Text © Viktorie Veselá, 2022

Illustrations © Jiří Dvorský, 2022

ISBN tištěné knihy: 978-80-88467-37-3

ISBN ePUB: 978-80-88467-38-0

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-88467-39-7

ISBN PDF: 978-80-88467-40-3

ČÁST PRVNÍ

I. KAPITOLA

Noc byla temná jako oko dravce. Jen pár paprsků paní Luny nepatrně ozařovalo zasněženou cestičku, po které šla. Umrzlý sníh pod jejíma nohama vrzal, krystalky sněhu měly diamantový třpyt. Raději se neotáčela a krok za krokem mířila ke klášteru svaté Magdaleny, kterému v kraji nikdo neřekl jinak než Havraní dvůr.

Měla oči jen pro budovu před sebou. Veškerou minulost, která na ni mávala z údolí, chtěla nechat za zády.

Když stoupala k Havranímu dvoru, ještě nebyla rozhodnuta, ještě zbývalo kousek místa v srdci pro stavení pod kopcem, pro pár dobrých duší ve vsi. Stále si nebyla jistá. Ale čím víc se blížila k tomu světlu tam na vrcholku hory, tím víc si uvědomovala, že není cesty zpět. Holé větve jako by po ní natahovaly seschlé pařáty a vítr v korunách žalostně vyl. Obrnila se posledním zbytkem odvahy a se srdcem odhodlaným vstoupit do tajemných prostor, opředěných tolika mýty, že se tomu nechtělo ani věřit, dál prošlapovala sněhovou pokrývkou. Věděla, že tahle cesta je podle legend pouze jed-

nosměrná. Proto ji neudivilo, že musela sledovat jen málo zřetelný obrys stezky, po které už kráčela nejedna dívčí noha.

Grizelda se na chvíli zastavila a ze rtů jí vyšel obláček páry. Znovu pohlédla na kamenné stavení v dáli před sebou. Dvě louče po obou stranách mohutné kované brány ukazovaly směr všem příchozím jako maják na rozbouraném moři, který svým světlem protíná temnotu nad nekonečnou hladinou.

Čtyři věže vymezející rohy rozlehlého kláštera působily v té temnotě zlověstně. Klášter spal ve své osamělosti a dýchal dechem staletých zdí.

Mimoděk se zachvěla. Sama nevěděla, jestli je to zimou, nebo strachem z neznáma. Přitáhla si blíž k tělu kožešinovou vestu, jeden z mála kousků oblečení, který vlastnila, a odhodlaně vykročila. I když se Havraní dvůr zdál téměř na dosah, věděla, že je před ní ještě velký kus cesty. Než stanou její unavené nohy na prahu kláštera, noc se už dávno vzdá vlády a ona za rozbřesku zaklepe a bude prosit o vpuštění.

Tam dole na stráni, kde jí stará teta naposledy udělala křížek na čelo a doprovodila ji k první břízce na kraji lesa, si myslela, že je připravená. Připravená stát se jednou z nich. Havraních řeholnic, jak se jim tu už po staletí říkalo.

„Pokud to chceš udělat, udělej to právě teď, v tento čas, v tento den,“ pohladila ji teta vrásčitou rukou po tváři. Byla to právě ona, kdo jí odmala vyprávěl legendy o havraních dívkách. O dívkách, které vstoupily do služeb kláštera, ale už se nikdy nevrátily.

Byly tak oddané své abatyši, nebo za tím bylo něco víc?

„Povídá se ledacos,“ začala teta pokaždé, když zvědavé Grizeldě znovu a znovu vyprávěla o tajemstvích tamního společenství, o kterém nemohl nikdo nic doopravdy vědět, a tak si lidé splétali stále nové historky. Navlékali další a další korálky malých lží na jednu nekonečnou šňůru tajemného příběhu.

A tak když za dlouhých zimních večerů praskala polena v krbu a řeřavé uhlíky žhnuly, přisedly si obě ženy blíž k ohni a teta Anastázie spustila.

„Povídá se, že nad klášterem létají hejna havranů. Jsou tam pořád, nikdy se nevzdalují a hlídají svoje území na dosah svého ostrého zobáku. Proto ten název. Už po staletí tomu tak je. Nikdy nezmizeli, ani když se přihnala obrovská bouře, která smetla celé houfy ptactva. Obří víry větru vyplivly mrtvá tělíčka ptáků, která pak lidé v údolí sbírali, hleděli k nebesům a udiveně kroutili hlavami. Mezi ptáky nebyl ani jeden havran. Proč asi? Jaká to byla síla, která ochránila havrany před větrnou záhubou?“

„Pokračuj, pokračuj,“ netrpělivě pobízela Grizelda starou ženu rok co rok, i když ten příběh znala už nazzpaměť.

Nebylo tomu jinak ani letos. I když už Grizelda dovršila osmnáct let, stále toužila poslouchat ten příběh své jediné tety.

„Dobrá,“ souhlasila Anastázie. „Znovu ti tedy vypovím všecičko, co chceš slyšet,“ povzdechla si s úsměvem.

Grizelda poposedla na lavici. Nedočkavostí už skoro nedýchala.

„Po staletí se dívky rozhodnuté zasvětit svůj život prastarým dovednostem řeholnic vydávají na vrcholek Trnité hory. Stávají se jedněmi z nich. Nikdy nesestupují do údolí mezi ostatní a nikdy se nevracejí. Většinou šlo o sirotky, které neměly nic a toužily někam patřit. Dveře byly otevřeny všem zbloudilým a nešťastným duším, ale našlo se i pár těch, které tam nešly z přesvědčení. Chtěly odhalit tajemství tamních zdí a stát se slavnými. Ani ty se ale nikdy nevrátily. Možná, že chtěly, ale nebylo jim to umožněno.“

Při téhle větě se pravidelně Grizeldě zježily chloupky vzadu na krku. Představovala si, co potkalo ty nebohé dívky tam na vrcholu hory, obklopené temnými lesy.

Nebo je na konci čekal ráj, ze kterého se jim ani na chvíli nechtělo zpět? Tímhle si lámala hlavu rok co rok. Čím víc si to představovala, tím víc chtěla odhalit tohle tajemství.

Jednou se sama stane sirotkem, kterému zůstane jen poloprázdná chalupa, do které zatéká, a jen málo možností k živobytí. Domek se choulil na okraji malinké, zapadlé vísky, kde dávaly lišky dobrou noc a kde bída s nouzí držely pevně v rukou svoje žezla.

Noc poté, kdy jí teta znovu vypověděla onen příběh, se zdál Grizeldě podivný sen. Na vrcholek jejich polorozbořené chatrče usedl havran. Žalostně zakrákal, potom přilétl k jejímu okénku a zobákem zaťukal na zamrzlé sklo. Oči mu rudě žhnuly. Chvíli se díval dovnitř a pak zmizel. Grizelda se probudila. Bylo rozhodnuto.

„Půjdu tam!“ vyhrkla, jakmile vstoupila do kuchyně, kde Anastázie vařila kaši k snídani. Nechápatě pohlédla na dívku s tvářemi růžovými od spánku, s uhlově tmavými očima a se záplavou rusých vlasů do pasu. Ach, byla tak krásná, tak mladá...

„Kam se chystáš?“

„Chci jít do kláštera na Trnitém vrchu.“

„Pro smilování boží!“ přikryla si stará žena bezzubá ústa rukou. V duchu si spílala za to, že kdy o tomhle

začínala. Věděla, že jakmile se Grizelda rozhodne, jen těžko změní svůj plán.

Anastázie přistoupila ke Grizeldě a pokusila se jí to rozmluvit.

„Neodpírala jsem si každý den od úst proto, abys zmizela v nekonečnu černých lesů,“ sepnula ruce k prosbě.

„Musím jít. Nedokážu to vysvětlit, ale asi je to můj osud. Pokud tam na mě čeká něco krásného, litovat nebudu. A pokud se na konci objeví nějaká překážka, jsem silná a odhodlaná jí čelit. Myslím, že můžu jen získat. Tady to není k žití. Havran ve snu mi ukázal směr. Vím, že se nemusím vrátit, ale jsou skutečně všechny ty báchorky pravdivé? Trčíme v téhle vísce a doopravdy nevíme nic o okolním světě. Co když už se jich plno vrátilo? Co když se jejich život stal po návratu mnohem lepším? Ve snu se mi zjevil pták, který žádal o pomoc. Ale je to opravdu tak? Nechtěl mi sen jenom ukázat cestu k něčemu lepšímu? Kdo ví, kolik je na tom všem pravdy? V tom velkém světě nemám možnost natrefit na některou dívku z těch, které se třeba šťastně vrátily. A lidé vždy myslí jen na to nejstrašnější, a proto živí ty nejhorší možné smyšlenky. Ale jak tomu můžu přijít na kloub, když to sama nezažiju? Copak nemám právo pokusit se najít pro sebe kousek něčeho lepšího?

Tahle jistota plná beznaděje, která by mě zde čekala, je mnohem horší než strach z neznáma. Bojím se, ale mám hlavu a srdce otevřené.“

„Tohle má být tvůj osud? A co myslíš, že dokážeš? Že objevíš něco, co ještě nikdo jiný před tebou? Nebud' bláhová, děvče. Počkej do léta, pak jistě někdo přijde večer k ohňům a ty najdeš nějakého mládence, který se o tebe postará,“ pokusila se ještě teta o úsměv.

„Ne, chci se stát řeholnicí na Havraním dvoře, a pokud je tam něco, co má být objeveno, pokusím se to najít. To slibuju,“ podívala se Anastázii vzdorovitě do očí.

Ta věděla, že prohrála. Koneckonců Grizelda je plnoletá. Už nad ní nemá žádnou moc. Může si jít na kraj světa a ona proti tomu nezmůže nic.

Jen nečekala, že to bude tak brzy, a když den odchodu nastal, Anastázie jí nic nevyčítala a naposledy ji doprovodila k lesu. Nedala na sobě znát úzkost a bolest ze ztráty své milované neteře, která jí byla skoro dcerou. Až doma si dala ruce do dlaní a hořce se rozplakala.

2. KAPITOLA

Grizelda měla klášter už na dosah ruky. Promrzlé ruce schovávala do kapes, nohy odmítaly poslušnost. Věděla, že zbývá už jen kousek. Malý kousek, který ji přivede na práh neznáma.

Mýlila se. Bylo už po poledni, když dorazila k cíli. Znenadání nad klášterem zakroužilo hejno známých černých ptáků. S křikem se přiblížilo až ke Grizeldě. Ptáci byli čím dál blíž. Několik jich nalétlo k ní a svými zvědavými černými očima hleděli Grizeldě až do duše. Nemohla snést jejich pohled a odvracela zrak. Chtěla se ještě rozmáchnout a odehnat ty lesklé malé posly z kláštera.

Najednou se zvedl vítr a oni prudce změnili směr a zamířili zpět na klášterní střechy. Připadalo jí to jako znamení. Jako pokyn k jejich návratu. Zaslechla ještě slabé krákaní a byli pryč.

Grizelda zrychlila, v mysli odehnala strach. Zbývá posledních pár metrů a ocitne se před branou. Sníh před ní byl neporušený. Nikdo tu ještě nebyl. Nikdo dnes neočekává nového návštěvníka.

Zkřehlými prsty vzala do rukou těžké klepadlo a několika silnými údery zabušila na starobylé dřevo s ornamentem havraního křídla.

Poodstoupila od dveří a zahlédla ve věži tmavý stín. Už si jí všimli. Stín chvíli nehybně stál a sledoval příchozí. Potom se velmi pomalu pohnul.

Zanedlouho uslyšela v zámku rachotit klíč. Dveře se se skřípěním otevřely a na prahu stála žena v kápi. Tvrdé oči se zabodly do Grizeldy a rty bez úsměvu žádaly vysvětlení.

„Co pohledáváš u těchto dveří?“

„Žádám o vstup do vašeho řádu, mezi vás. Jsem odhodlána stát se jednou z řeholních sester.“

„Zase jedna zbloudilá duše?“ zeptala se řeholnice a velmi těžko skrývala smutek.

„Ne, chci něco víc. Chci se dobrovolně naučit všemu, co po staletí učíte v těchto zdech. Chci se stát součástí vašich tajemství!“

„Jestli je tomu opravdu tak a ty jsi odhodlána, nemůžu ti bránit. Dveře jsou otevřené.“

Žena ustoupila a s povzdechem vpustila Grizeldu dál.

„Teď tě zavedu k abatysi. Jistě víš, že je to naše nejvýše postavená sestra. Ta tě přijme a zasvětili do našeho života.“

Vedla Grizeldu přes čtvercové nádvoří. Havrani ze střeš hlasitě a vyplašeně krákali.

„Kšááá!“ ohnala se po nich žena a zahrozila jim pěstí.

Grizeldě splašeně bušilo srdce. Chtějí ji snad před něčím varovat? Má se otočit a rychle seběhnout do údolí a nikdy už nepomyslet na Havraní dvůr?

Ne, nepřišla sem proto, aby se ihned poddala pochybám. Sama se přesvědčí na vlastní oči, jak to tu chodí. Vstoupila do uzavřeného světa, a proto není divu, že se jim tu může jevit jako vetřelec, a tak ji nevitají, jak si představovala. Jinde mají hlídací psy a tady hlídají třeba tihle havrani. Stráží si své území. V duchu se zasmála své pošetilosti.

„Tak pojď,“ pobídla ji žena a vzala do rukou louč, aby jim posvítila na cestu temnou chodbou.

Grizelda stále slyšela v uších to proklaté krákání, ale odhodlaně vstoupila mezi vlhké zdi kláštera.

Řeholnice zaklepala na těžké dubové dveře, na kterých byl namalován obří havran se vsazeným rubínem místo oka. Tak velký kámen Grizelda nikdy neviděla. Krvavě se leskl, když ho žena osvítla loučí.

Dveře se otevřely a na prahu stanula postava. Grizelda zalapala po dechu. Žena středního věku s uhlově černými vlasy v tyrkysové kápi a s ohromným zlatým amuletem na krku zobrazujícím divné prázdné oko, kterému jako by uprostřed něco chybělo, na ni zapůsobila až nad-

pozemsky. Změřila si ji od hlavy až k patě. Grizelda jen ztěžka vydechla.

„Koho mi to vedeš, Nolo?“ odvrátila zrak od příchozí a pohlédla na svou sestru.

„Je odhodlána stát se jednou z nás,“ popostrčila Nola Grizeldu dopředu.

„Vstup tedy do mé cely a pověz mi, kde ses vzala u našich dveří. Jak ti říkají?“

Grizelda vstoupila do pološera komnaty stroze zařízené tmavým nábytkem. Jen vzadu zlatě svítil oltář. Takový, jaký Grizelda nikdy neviděla. Jakého boha tady vlastně vyznávají? ptala se sama sebe, když zahlédla na oltáři dobře známý výjev havrana.

„Moje jméno je Grizelda. Přicházím k vám z údolí, kde bída požívá naši vísku jak nenasytný had myš,“ řekla se skloněnou hlavou.

Abatyše ji chytla za bradu a pozvedla jí hlavu.

„Tak Grizelda. Ta ještě mezi námi není. Tvé jméno ti tedy můžeme ponechat. Vítej mezi námi. Naše společenství není velké. Je nás tu celkem dvacet. S tebou tedy dvacet jedna,“ podívala se upřeně na Nolu. „Zaved' novou příchozí do jejího pokoje a obstaraj vše, co je třeba. Však víš.“ Pohlédla znovu na dívku. „Později se sejdem ve velkém sále a budeš představena ostatním. Tvá cesta tímto započala. Vítej mezi námi!“

„Pojď“,“ pobídla ji Nola.

Ještě jednou pohlédla na představenou. Uviděla v jejích očích něco, co tam bylo vždy, když přivítaly novou dívku. Byla to radost. A Nola věděla proč...